

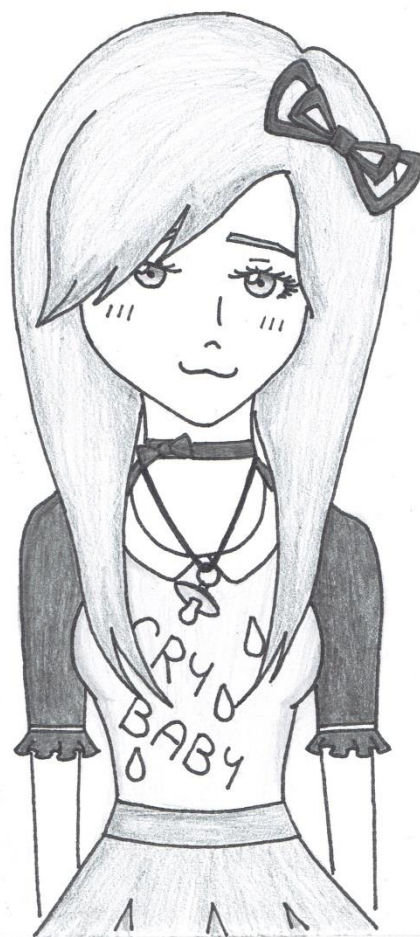

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012

Šk. rok 2016/17

1. číslo

CHAOS TEEN@gerů

Časopis vychází s podporou statutárního města Ostravy

Editorial	3
Zprávy o škole	4
Život ve škole	5
Žáci	7
Za dveřmi školy	13
Anglická příloha	18
Ze života	20
Literatura	27
Doporučujeme si knížky	29
Komiks	31

Eva Pavlíková (8.B)

Editorial (úvodní slovo redakce)

Chaos je tady!

Milí čtenáři,

Chaos jsme měli připravený už na konci minulého školního roku, ale na jeho vydání už bylo přece jen pozdě. A tak jsme se rozhodli, že bude lepší pustit jej do světa až teď. Proto jsou některé texty ohlédnutím za událostmi, kdy jste chodili o třídu níž a kdy dnešní studenti středních škol bývali našimi deváťáky. To ale nic neubírá na zábavnosti, ba ani aktuálnosti článků, zvláště těch, které se zabývají příběhy z našich životů, našimi zájmy, myšlenkami.

Snad bude tento školní rok pro náš časopis úspěšný jako ty předešlé.

Příjemné čtení, hezké svátky a úspěšný rok 2017 Vám přeje

Redakce

CHAOS TEENAGERŮ

Adresa redakce:

Základní škola a mateřská
škola Ostrava-Bělský Les, B.
Dvorského 1, příspěvková
organizace
Bohumíra Dvorského 1049/1
700 30 Ostrava-Bělský Les

Redakční e-mail:

redakcechaos@seznam.cz

Šéfredaktorka:

Vedoucí učitel:

Mgr. Jan Goj

Obrázky: vyuč. VV

Rubriky:

Top zprávy o škole: J. Goj

Život ve škole: M. Niesporek

Žáci: Z. Jouklová, M.
Bartošová

Ze života: Š. Hilscherová, V. Olšák

Za dveřmi školy: J. Chwalek

Knihy: R. Plachta

Literární příloha: redakce

Ang. Příloha: M. Niesporek

Komiks: N. Nyklová

Grafika: R. Luňáček

Obr. titulní str.: N. Nyklová

Florbal v naší škole

Pozdní podzim a začátek zimy je v oblasti sportu již tradičně zasvěcen florbalu. Máme za sebou soutěže, ve kterých se žáci I. stupně umístili na druhém místě v okresním kole poháru základních škol a žákyně 8. a 9. tříd vyhrály obvodní kolo a postupují do okresního finále. Do okresních kol postoupili taky mladší žáci i žákyně. Žáci se na florbalové soutěže připravují v rámci tělesné výchovy a zejména ve sportovních kroužcích v rámci Centra sportu pracujícího při naší škole.

Pavel Pracný, trenér školních florbalových týmů

Divadelnímu představení v angličtině žáci bez problémů rozuměli

Dne 24. října jsem byla se svou třídou v divadle. Nebylo jen tak obyčejné. Navštívila jsem poprvé anglické divadlo. Byla jsem přímo nadšená. Naskytla se mi možnost zlepšit se ve svém oblíbeném předmětu a pochytit pár nových slovíček. Čekala jsem, že to bude těžší na porozumění, ale zvládla jsem to docela dobře. Rozuměla jsem skoro všemu. A o čem hra byla? Je to příběh o muži, který vše ztratil a snaží se znovu si urovnat život. Zajímavé a poučné.

Jana Friedrichová

Adaptační pobyt 6. tříd pomohl utužit nově vzniklé kolektivy

V září proběhl adaptační pobyt 6. ročníků ve Frýdlantu nad Ostravicí. Celé tři dny jsme strávili venku při hrách, soutěžích a aktivitách, které pomohly dětem i učitelům při vzájemném seznamování, rozvíjely komunikační schopnosti dětí a také utužovaly nově vzniklé kolektivy.

Druhý den se s velkým ohlasem setkala beseda s naší paní psycholožkou a odpoledne si ti zdatnější vyšlápli na Lysou horu. Zbytek podnikl túru na Ostravici. **Ilona Adámková**

Už skoro pololetí se u nás vzdělává téměř 70 prvňáčků

1. září jsme v naší škole přivítali téměř 70 prvňáčků. Novým žákům přišel popřát vše dobré pan ředitel Mgr. Miloš Kosík, Ph.D., pro něhož to byla také premiéra. „Děkujeme rodičům za důvěru, kterou vložili do našich rukou při vzdělávání svých dětí, a prvňákům přejeme, aby se jim v naší škole líbilo i dařilo a aby v ní prožili co nejvíce pěkných chvil. Těšíme se také na spolupráci s rodiči," uvedl pan ředitel. **red.**

Na Petřínskou rozhlednu bylo opravdu těžké vyjít, je tam moc schodů

Výlet osmáků do Prahy

Moc jsme se na tento výlet těšili. Sice jsme měli vstávat brzo, ale myslím, že to nikomu nedělalo problém, když jsme věděli, že pojedeme do Prahy. Vlakem RegioJet jsme jeli asi tři a půl hodiny. Byla to klidná cesta plná legrace. Jak jsme vystoupili, tak jsme šli rovnou na metro. Jeli jsme z Hlavního nádraží přes Florenc, Vltavskou, Nádraží Holešovice, Kobylisy a vystoupili jsme na Ládví.

První výlet

Přišli jsme na hotel a hned jsme se chystali na náš první výlet. Ani jsme se nevybalovali. Jeli jsme zase metrem. Jako první památku jsme viděli Pražský hrad a Chrám sv. Víta. Pak jsme šli na Zlatou uličku, kde jsme se chvíli porozhlédli. Hned po Zlaté uličce následoval Karlův most, který jsme si mohli projít. Potom jsme šli na

Staroměstské náměstí. Je to opravdu pěkné náměstí. Koupili jsme si nějaké suvenýry nebo jídlo.

Kolem sedmi hodin jsme se vrátili na hotel. Tam se rozdělily pokoje a vybalili jsme se. Večerka byla v deset hodin.

Zoo, parník, Vyšehrad

Další den jsme měli v plánu: Jet do Zoo, výlet parníkem po Vltavě a jít na Vyšehrad.

V Zoo jsme viděli všechna ta úžasná zvířata a někteří šli i na lanovku. U lachtanů nám paní učitelky řekly, že viděly porod antilopy. Nakonec jsme si koupili ještě nějaké malé suvenýry.

Ze Zoo jsme šli k přístavu, kde pro nás přijel parník. Byla to pohodová cesta a viděli jsme snad všechno. Proplouvali jsme i pod Karlovým mostem.

Na Vyšehrad jsme šli po 127 schodech, které jsme pracně počítali. Bylo to opravdu krásné. Stavili jsme se i na hřbitov, kde byli například pohřbeni: Božena Němcová, Radoslav Brzobohatý, Bedřich Smetana a jiní.

Václavák a pak ahoj, Praho!

Poslední den jsme šli na Petřínskou rozhlednu a Václavské náměstí.

Na Petřínskou rozhlednu bylo opravdu těžké vyjít. Je tam moc schodů. Ale nahoře to bylo super. Byl tam výhled snad na všechno.

Díky za tenhle výlet, moc se nám líbil!

Co jsme zjistili v OZO

V pondělí 9. května jsme šli s třídou do OZO Ostrava. Probírali jsme, kam s odpadem. Rozdělili jsme se do tří skupin a paní, co nám o tom povídala, nám dávala otázky.

Jedna z otázek byla taková, že se v počítači otevřela popelnice a v ní byly různé odpadky, co do ní patřily, i některé, co do ní nepatřily. Náš úkol byl do tabulky napsat vše, co v ní bylo. Další úkol byl napsat, jak se říká skupině odpadků, ve které byla baterie, plechovka od barvy a pár dalších věcí. Byl to nebezpečný odpad. Do tohoto úkolu jsme měli ještě napsat, kam s nimi.

Měli jsme ještě pár úkolů a po deseti minutové přestávce jsme se koukli na 3D film s brýlemi, co vypadaly jako čelenka. Potom jsme šli zpátky do školy na hodinu matematiky.

Karolína Trlíková

Potkaly se v knihovně...

Rády bychom vás seznámily s naší třídou a taky vám chceme vyprávět malý příběh.

Třída knihomolů

Naše třída je velmi sečtělou třídou ve škole. Hodiny literatury trávíme většinou tím, že si povídáme o knížkách, které jsme přečetli. Snažíme se naše milé, málo sečtělé spolužáky přivést k většímu citu pro knížky, a proto často navštěvujeme knihovnu.

Tak jsme tady...

Jednoho slunečného dne jsme se rozhodly naši milovanou budovu (knihovnu) navštívit. Vstoupily jsme do prostoru s knihami, procházely jsme regály a v regálu pod názvem sci-fi-fantasy jsme narazily na skupinku holek z naší třídy (Eliška Kamerárová, Markéta Blahutová, Zdislava Surmajová, Veronika Glumbíková). Společně jsme procházely regály s knihami a snažily jsme se najít knížky, které by nás zaujaly. Klára si vybrala knihu *Asylum*, Lucka *Zpovědi podezřelého*, Míša knihu *Adaptace*, Veronika knihu *Vytržení*, Vykoupení, Zamilování andělů, Markéta knihu s názvem *Upíří polibky*, Eliška knihu pod názvem *S osudem v zádech* a Zdiška si vypůjčila celkem devět knih.

Při této vzácné příležitosti jsme si udělaly selfie.

Lucie Plačková, Klára Musálková a Michaela Bartošová

Jak jsem prožívala přijímací zkoušky na střední školu

Všichni žáci devátých ročníků se jednoho osudného dne zúčastnili přijímacích zkoušek, kde se píše matematika (geometrie) a český jazyk (literatura). Já byla jedna z nich. Já osobně jsem se připravovala už od ledna 2016 (přijímačky se konaly v dubnu 2016). Chodila jsem k soukromému učiteli domů, dvakrát týdně, pondělí (úterý) a čtvrtek, kde mě doučoval matematiku od šesté třídy až po devátou.

Stresy a pláč

Stresy jsem začala mít až na začátku dubna, kdy jsem věděla, že mám posledních 14 dní na to, abych se vše naučila a popřípadě zopakovala. Češtině jsem se upřímně začala věnovat až v tom dubnu, český jazyk mi šel. Bála jsem se všeho. Stačila mi myšlenka, která proletěla mou hlavou v 10 hodin večer a hned jsem si šla otevřít sešity a učit se.

Ráno 15. dubna jsem vstávala v 7:15, abych vše stihla. Byla jsem tak vystresovaná, že jsem vzala telefon a napsala mamince SMS, že se bojím, ta mi hned volala, ale to já jsem nechtěla, věděla jsem, že začnu plakat, a stalo se. Trochu mě uklidnila a já začala spěchat, protože jsem v 8:18 měla sraz se spolužačkami, které psaly přijímačky na stejné škole jako já. Jakmile jsme se všechny sešly, koukly na sebe a začaly zase plakat, ani nevíme, jestli tím, že už nás to čeká, nebo tím, že už to dnes budeme mít za sebou.

Šly jsme na zastávku a čekaly, než pojede tramvaj. Na další zastávce nastoupila naše kamarádka, která s námi taky psala a dokonce ve stejné třídě jako já. Byla jsem ráda, že tam nebudu sama, tím ze mě spadl kus stresu.

Nestíhala jsem!

Došly jsme do školy a rozešly se do svých tříd. Přišly jsme přesně o 20 minut předem, ale ve třídě zbývaly poslední čtyři prázdné lavice. Usadila jsem se a opakovala si matematiku, kterou jsme psali první. Po chvíli přišla do třídy taková milá malá profesorka, která nám vysvětlovala pokyny a jak to máme psát. V ten moment když řekla „můžete začít, přeji vám hodně štěstí!“, jsem se úplně zachvěla a uvědomila si, že už mám jít psát. Otevřela jsem zápisový sešit a začala psát. Později nám oznámila, že zbývá posledních pět minut, ale já byla teprve v půlce. Nestíhala jsem a začala zmatkovat, nestíhala jsem přepisovat ty odpovědi do archu. Vysbírala nám to a my měly pauzu.

S holkama jsme vyšly ven na vzduch, napít se a něco do sebe dát.

Češtinu jsem si i kontrolovala

Usadila jsem se tam, kde jsem seděla a najednou přišel profesor, který nám rozdál sešity (testy) z českého jazyka a literatury a pak to probíhalo stejně jako u matematiky. Začala jsem psát a nějak jsem si byla jistá, nad ničím jsem nestrávila hodně času a dokonce jsem to i stíhala zapisovat do archu! Poté jsem ještě 15 minut před koncem čekala, než budeme moct odevzdávat a tak jsem si to ještě kontrolovala.

Jsi přijata, Natálko!

Museli jsme všichni čekat celý týden, než jsme se dozvěděli výsledky. Stres jsem už neměla, ale moc jsem přes ten týden nejedla, vždycky mi nebylo moc dobře...

A v pátek jsem nešla do školy a s mamkou jsme zjistily, že já budu mít své výsledky až v sobotu, což bylo 23. 4., ale to byla dost velká blbost, protože kdo by nám vyvěšoval na net výsledky v neděli.

Já pak odjela k tatkově do Nového Jičína a večer kolem 17 hodin mi volala mamka a já už nevím, jakým způsobem věděla, o co jde, zvedla jsem to a mamka už na mě šťastným hláskem křičela: „Natálko, je to tam! Jsi přijata!“ A já se radovala stejně jako ona. Po chvíli jsem ucítila něco mokrého na své tváři a byly to slzy štěstí! Všechny jsem obvolala a všichni měli velkou radost a byli na mě pyšní. Já moc děkovala mamince, která do mého doučování vrátila peníze a po té i svůj čas.

Natálie Štverková

Prostě ráda spím, no a co?

Miluji spánek, je to můj nejlepší kamarád, dá se mu říct cokoliv, jsem s ním každý den a celý den (i ve škole, některým učitelům to až vadí - pan učitel Goj).

Nedokázala bych si bez něj představit život. Kdyby to bylo možné, což bohužel není, vdala bych se za něj.

Se spánkem jsem teď dlouho nebyla z důvodu školy, ale mu to nevadí, jsme totiž dlouhodobě svoji (bohužel ne manželé, zdůrazňuji).

Viktorie Falhauerová

Svou poslední povídku Srdce v notách jsem jen tak splácala večer před koncem soutěže, říká Nikola Nyklová z 9.B

Rozhodli jsme se udělat rozhovor s mladou a talentovanou žačkou této školy, která byla i šéfredaktorkou našeho časopisu. Přečtěte si, kde se vzaly počátky jejích ambicí pro psaní povídek.

Co tě dovedlo k psaní příběhů?

Vždycky jsem chtěla číst co nejvíce knih, ale žádná z nich mě nebavila, protože nebyla podle mých představ. Pokaždé mě napadlo, že třeba tahle a tahle zápleтка může být jinak, či nějaká postava může mít odlišný charakter. Takže jsem vzdala hledání knihy, která by mě dostatečně potěšila, a začala jsem psát vlastní příběhy.

Jak dlouho už se psaní věnuješ?

Začínala jsem psaním obyčejných deníků a pak, okolo mého osmého roku, se pustila do psaní povídek. Pamatuji si, že jako první jsem je dávala číst své třídní učitelce paní Pilařové.

O čem tak většinou píšeš?

Baví mě psát o reálném životě, fantasy příběhy mi nikdy příliš nešly. Ačkoliv do své povídky pokaždé zasadím i něco nadpřirozeného. Pak jsou mé povídky specifické tím, že téměř vždy píšu za mužskou postavu. Hlavní charakter se často zamilovává a mívá problémy ve společnosti.

Co tě na tom baví?

Mám ráda, když se můžu ukrýt do svého světa fantazie a nevnímat nic jiného, co se děje kolem. Přijde mi to příjemnější než realita. V příbězích si můžu dělat, co chci, a nic mě k ničemu nepoutá.

Jak dlouho ti to tak zabere? Bývají tvé povídky rozsáhlé?

Neumím psát krátké příběhy, které zabírají jen kolem jedné strany. Mám nutkání své představy rozvíjet, takže se vždy řádně rozepíšu. Má nejkratší povídka byla na pět stran a nejdelší na padesát, ta je zatím nedokončená.

Psaní textů mi nikdy netrvalo příliš dlouho. V hlavě se mi pokaždé téměř hned objeví myšlenka a já ji přenesu na papír. Kupříkladu mou poslední povídku Srdce v notách jsem splácala večer před koncem soutěže, do níž jsem ji poté poslala.

Kde bereš inspiraci?

Většinou se nápad zjeví zcela náhodně. Jednou jsem šla například za tmy po silnici a v dálce viděla rozsvícené město, které působilo jako seskupení hromady světlušek. Což byl můj námět na další povídku.

V jakém prostředí píšeš? Není něco, co tě rozptyluje?

Nemám problém s tím soustředit se v hluku, či něco podobného. Pokaždé si zacpu uši sluchátky a pouštím si hudbu, která by se hodila k povídce, kterou právě píšu.

Ale většinou se zkrátka zavřu do pokoje a zalezu si do své rozlehlé skříně s oblečením.

Píšeš texty raději ručně, nebo digitálně?

Kdysi jsem je psávala na papír, ale teď jsem si osvojila klávesnici na mém mobilu. Je to mnohem praktičtější.

11

Ilustruješ si taky svou tvorbu?

Často. Ačkoliv své kresby většinou nikomu neukazuji, všichni vědí, že ráda kreslím své smyšlené postavy. Baví mě kreslit něco, co neexistuje. Nemůžu to pak zkazit.

Věnováš své "stories" někomu?

Mockrát jsem psávala pro rodiče, když si to vyžádali. Mají moc rádi mou tvorbu.

A taky někdy přijímám "objednávky". Lidé mi zadají, jak si zhruba představují příběh, či postavu, a já se pak snažím to napsat co nejlépe.

Chtěla by ses tímto zabývat i v budoucnu? Máš v plánu se tím živit?

Rozhodně bych chtěla pomocí povídek, či delších knih, vydělávat peníze. Připadá mi jako že sna se jen tak zavřít doma a mít od všech klid. Nechtěla bych povolání, kde se musím nějak více stýkat s lidmi, proto mi připadá spisovatelka ideální.

Zhlédnutí u našich písniček nezastavitelně narůstá po stovkách, říká Vojtěch Polák z 9.B

Doslechli jsme se, že se jeden z našich deváťáků nedávno přidal do poměrně známé hudební kapely. Jakmile jsme mu položili pár otázek, dozvěděli jsme se, jaké je jeho místo ve skupině, na co hraje. Přečtěte si dál o tomto velmi talentovaném žákovi.

Pro začátek, jak se vaše kapela vlastně jmenuje?

Říkáme si Kazgaroth, podle bájného historického rohu, který nese stejný název. Zaměřujeme se totiž především na texty s takovým "středověkým" nádechem. Skládáme je sami, stejně jako hudbu. Žádnou pomoc nepotřebujeme.

Jaké hudbě se věnujete? A jaké je tvé místo v kapele?

Hrajeme výhradně Melodic death metal. Začínáme mít i víc a víc fanoušků. Zhlédnutí u našich písniček nezastavitelně narůstá po stovkách.

V kapele jsem zasazen jako druhý kytarista. Na svůj nástroj jsem začal hrát téměř před dvěma lety.

Jak ses s kapelou seznámil?

Přes inzeráty na e-mailu. Nejdřív mi jeden z členů napsal, zda nevím o někom, kdo by se k nim přidal. Tehdy mě to k nim nijak netáhlo, takže jsem se k nim připojil až později.

Kolik členů Kazgaroth vůbec má?

Bubeník, dva kytaristi a baskytarista. Ale právě teď hledáme nového zpěváka, takže ho docela postrádáme. Skupina už kdysi existovala, ale rozpadla se. Nyní funguje tak od minulého léta.

Rozumíš si s ostatními?

Nejdřív jsem se sice seznámil s kytaristou, ale to mi nijak nebrání v tom rozumět si se všemi. I když jsou kluci starší než já, pořád spolu jen tak blbneme.

Baví tě to? Chtěl bys v kapele zůstat i v budoucnu?

Baví mě to fakt hodně. I když na kytaru nehraju zrovna nejdéle, jsem do toho hodně zapálený. Je to má první kapela a rozhodně bych u ní chtěl zůstat.

Nikola Nyklová

ZA DVEŘMI ŠKOLY

Pouť za AnimeFestem aneb Křížová cesta se sedmikráskami

Stejně jako minulý rok jsme se společně, Aneta a Nikola, vypravily na dlouhou pouť za AnimeFestem. Festival o manze a anime se jako vždy konal v Brně na začátku května. Podobně jako minule se vykašlala na svou kamarádku a jela tam už první den, tedy v pátek, se svým přítelem a mladší sestrou. Tyto tři osůbky tam zpočátku jen bloudily po obchodech a okoukávaly kostýmy ostatních fandů kreslených japonských seriálů, kteří se převlékali za své oblíbené postavy. Vše, co mohli, si vyfotili a pak se odebrali na hotel.

Další den se přidala i Aneta... to byl teprve zážitek. Všichni jsme se chovali jako totální burani, vyžrali snad každý stánek a hodili selfí s pár vymaštěnými týpký, jako například s klukem, který měl místo obličeje koní hlavu a pobíhal s cedulí FREE SELFIE. Zmíněná cedule měla být parodií na FREE HUG, kterého se dožadovali téměř všichni (ano, taky jsme se přidaly).

Stejně jako předešlý Animefest se zde zjevil cosplayer Ježíše Krista. Tentokrát však působil jako Spasitel a gangster zároveň. Ani jedna z nás se neudržela a musely jsme jej obejmout. Mohly jsme si tak povšimnout detailů na jeho kostýmu... Dlaně měl převázané "zakrváceným" obvazem stejně jako JesusNazarethus. Když jsme od něj odcházely, ladně pokynul rukou a pronesl něco jako: „Věřte v Krista!“

V neděli jsme procházely celým areálem a venku trhaly sedmikrásky. Tyto symboly míru a pokoje jsme poté roznesly ke každému stánku a položily na každou židli (i na zásuvky se dostalo).

A jako vždy jsme si v obchůdcích nakoupily hromady placek s motivy anime a filmů. Ale když jsme si však prohlížely zboží, co chvíli nás zastavil kdejaký týpek a chtěl po nás objetí zdarma. Odevzdaně jsme mu tedy vyhověly...

Nikola Nyklová, Aneta Lindovská

Ostravská muzejní noc 2016

14

V sobotu 11. června jsem navštívil Ostravskou muzejní noc. V této „noci“ je zapojeno celkem 33 organizací, z nichž jsem sice navštívil jen jednu, ale i tak to stálo za návštěvu.

Nejprve jsem navštívil Prokešovo náměstí u Nové radnice, kde proběhlo v 18 hodin zahájení, každý kdo chtěl, tak si vzal bublifuk, protože bublinami začalo zahájení jak letos tak i před dvěma roky. Také jsem si zde mohl zasoutěžit, já jsem například vyhrál náramek za správné vyplnění kvízu o Evropě.

Po procházce po Prokešově náměstí jsem jel speciální „muzejní“ linkou C na Výstaviště. Výstaviště bylo jedinou přestupní stanicí na ostatní „muzejní“ linky.

Pak, co jsem počkal na Výstavišti pár minut, jsem se svezl linkou A do Martinova, k areálu Dopravního podniku Ostrava. Tam jsem se svezl starším autobusem po areálu, trvalo to asi jen dvě minuty, ale jízdu starým autobusem, který jezdil kdysi, jen tak asi každý den nezažijete. Poté jsem se ještě podíval na starší autobusy, tramvaje a trolejbusy a jel jsem zpět.

Kromě Dopravního podniku Ostrava byli do noci zapojeni ještě například Český rozhlas Ostrava, Národní památkový ústav, Alliance Française Ostrava a Železniční muzeum moravskoslezské.

Byl to dobrý výlet, jen je škoda, že se koná jen jeden den v roce. Tento článek můžete brát jako pozvánku na příští ročník noci a také jako kladnou recenzi.

Radek Plachta

Anketa

Tato anketa vznikla v rámci vyučování, kdy žáci diskutovali na tato témata:

1) Proč se k sobě někdy lidé nechovají hezky?

2) Proč je důležité dodržovat pravidla?

Bývalí deváťáci se taky dívali na dokumentární film o hrůzách nacizmu a vyjadřovali se k tomu svými texty.

Nesmí se to opakovat

Co říct k nacizmu, koncentračním táborům? Jakýkoli národ nemá k takovému jednání jediný důvod, žádné právo! Neví jaké to je, dokud se jim to nevrátí, to, co dělali nacisté, bylo velmi špatné.

Chtěli být jediný národ na zemi, zřejmě. Ti lidé, kterým nacisté ubližovali, byli obyčejní lidé, každý jiný.

Je mi to strašně líto, takové věci by se neměly vůbec opakovat.

Peace everybody

Sára Hrubá

Jak vznikají neshody mezi lidmi

Většinou to vzniká hádkami, nadávkami a také pomlouváním. Například Monika cítí závist k Martině, a tak ji začne pomlouvat, tak to všechno vzniká pouhou závistí. Také se lidé nemají rádi kvůli tomu, odkud pochází, např. plno Ostravanů nenávidí Pražany. V nějakých rodinách mají méně peněz a to je vyprovokuje k zničení cizího majetku, párkrát na chatě se nám stalo, že nám zničili okno. Málokdy se nám stalo, že se proti vesnici vzbouřila druhá vesnice jen kvůli tomu, že ta druhá vesnice měla lepší vybavení.

Vítězslav Kríž

Někdy se prostě hádáme

Protože si někdy něco udělali, provokovali se a žalovali na sebe. Nadávali si přes internetové sítě GTA, Instagram, Facebook atd. Proč například já se někdy hádám se spolužákem? Protože mi začne nadávat, škemrat o věci do geometrie jako třeba úhloměr, 30cm pravítko, trojúhelník s ryskou, tužku, kružítko, gumu, pero, zmizík atd. Tak jdeme dál... Proč se hádám se spolužačkou? Třeba protože je protivná, a když se jí zeptám, proč je protivná, tak mi většinou odpoví, co tě to zajímá, ty debile. Nebo se jí zeptám, co jsi dostala za známku, tak se urazí, je na mě naštvaná a nebaví se se mnou.

Proč je důležité dodržovat pravidla

Bez pravidel by byl nepořádek, děti by neposlouchaly, školy by se zhroutily a prostě by lidé nedodržovali pravidla a svět by nefungoval. Děti nejsou vychované, lidé nemají peníze atd. A toto je konec mé menší slohové práce, společnost je plná neslušných dětí, které kouří, pijí alkohol nebo užívají drogy. Ale když je svět s pravidly, tak děti běhají venku, hrají fotbal, jezdí na kole atd.

Ondřej Vilém

Kde se bere zlo, jako jsou války?

Lidé mají rozkazy, které musí splnit, takže za to vlastně můžou (ne vždy) jejich nadřízení a těm je to asi jedno. Takže se o životy ostatních nezajímají, může to být povahou, výchováním, nebo vlivem ostatních lidí. Prakticky na to není žádná odpověď...prostě je to tak.

David Jeřábek

Když mocní chtějí být mocnější

Lidé si neuvědomují, co mají a neumí si vážit svého okolí. Kdyby nebyli hloupí, tak by se poučili z historie a uvědomili si, že některé věci by se neměly opakovat a dnes bych neměl mít o čem psát.

Lidé zabijí mnohem více lidí než všechna zvířata, tornáda a nemoci dohromady. Je to kvůli tomu, že lidé jsou zlí a krutí. Mnoho lidí si hraje s jinými jako kočka s myší. Stejně jako když vám skupina lidí něco vezme a hází s tím a vy se to snažíte chytit.

Proč to lidé dělají? Na to není správná odpověď, jediné, co jisté je, že pokud se něco nezmění, bude se to dít pořád a stále dokola.

Stejně jako ve 2. světové válce. Ti lidé nikomu nic neudělali, ale stejně zemřeli, jen proto, že mocní chtěli být mocnější.

Mikuláš Konečný

Je na každém z nás, jací budeme

Většina lidí se k ostatním přidávají, protože si myslí, že je to správné. Přidají se, protože mají strach, že kdyby byli proti, tak by se jim to stalo taky.

Mají strach ze smrti a bolesti.

Mají strach z odsouzení.

Lidé ubližují jiným lidem jen kvůli tomu, aby se jich báli a měli z nich respekt. Ublíží jim, aby měli menší sebevědomí a pak se nemohli proti nám vzbouřit, ale aby se k nim přidali.

Ti, co se vzbouří, tak jsou z nich nejsilnější. Hodně lidí by si přálo, aby svět byl spravedlivý. Spousta by chtěla zažít lepší svět. Ti, co jsou zlí, se takhle chovají, protože buď byli odsouzeni, nebo se stalo něco jejich rodinám a oni by se chtěli za tady tohle pomstít. Na každém z nás je, jak budeme krmit vlka. Toho zlého krmí ti, co závidí a chtějí být něco víc. Chtěli by mít vše pod kontrolou a hlavně být vůdci. Buď se přidáš, nebo budeš mít problém. Vyber si. Tohle je motto všech zlých.

Alžběta Grygarová

Člověk si nevybere, v jaké době se narodí, komu se narodí, nebo v jakém těle se narodí.

Nikdy nevíme, co se lidem, kteří dělají zlé věci, honí hlavě. Lidé nemusí mít důvod, proč to dělají, i když většinou je to nenávisť, co tito lidé mají v hlavě. Když bych měla být tvrdá a napsat tu krutou pravdu, tak by byla taková, že ti lidé jsou „blbí“. Oni vraždili, protože se báli, že by sami byli zavražděni, kdyby neuposlechli rozkaz. Nezáleželo jim na tom, jestli vraždí svou rodinu, matky malých dětí, nebo dokonce ty děti.

Nechali si vsugerovat do hlavy, i když nebyl důvod ty lidi nenávidět. Když jsem viděla ty videa a fotky, které nám paní učitelka ukazovala, tak z pohledů těch nacistů bych mohla vyčíst to, že jim to dokonce dělalo radost, když mohli páchat násilí na nevinných lidech. Snad jim dokonce nešlo o to zabít je hned, ale počkat si a dívat na to, jak umírají několik týdnů ne-li měsíců. Na otázku proč to dělají? snad nedokážu ani odpovědět. Zajímalo by mě, co měli tito lidé v hlavě a na co asi mysleli, když to dělali.

Sylvie Jehlářová

ANGLICKÁ PŘÍLOHA

Life in London

Life in London is quite different from Great Britain general. The people are politer and more tolerant.

The great difference from other Cities is in polution. London is, main because turism, very strict toward trowing trash in streets, parks, undergrounds and around public buildings.

Their parks are in very good keep, streets are very clear and underground is without graffiti.

You can see that London is tradicional and formal place on his people. Find a man in smoking or woman in dress on the street is typical. On the contrary the chance to meet the homeless human is practicaly null.

About the criminality is London getting worse and worse. Delinquency is raising against the year 1995. Mostly is it because turist, that don't watch over their stuff and thats why are they easy targets for thieves.

Life in London have his pros and cons.

Radim Luňáček a Jiří Pištora

♪ MUSIC ♪

Hi, we prepared chit- chat about Music.

We are Music lovers.

OUR OPINIONS

Eliška

I love Music. I listen to Music all day every day.

I listen pop music. When I listen to music I am feeling happy and exciting and I am in a good mood.w

But I don't like music style from Mirek, because his style is kinky.

And I don't like rap, jazz and other similarly types of music.

My favourite singers are Adele, Sia and Halsey because their styles are interesting for me.

Bye

Mirek

I love music too. I listen to music in every moment.

I listen hard music. Metal, rock, punk and next styles..

My favourite bands are Metallica, AC/DC, Iron Maiden and Nirvana.

I don't like rap and pop. It's not for me. I prefere hard and quality music.

That's everything about our opinions for music.

We can't imagine world without music.

Thank you for your atention.

Miroslav Niesporek a Eliška Schindlerová

Z mého deníku

U TETY

Sobota 2. 4. 2016

Je pět hodin večer, když na dveře zaťuká táta a povídá „Romi, tak můžeme vyrazit?“

A já na to: „No jasně!“

Tak jsme si nastoupili do auta, které bylo zaparkované u benzínky, a jeli jsme podruhé do tátova nového bytu.

Je to tam dobré, obzvlášť se mi líbí záchod, protože prkénko je ze skutečných mušlí a písku, které jsou zalité ve skle.

Táta, když jsme tam byli, musel jít zpátky do auta, protože tam něco zapomněl, tak jsem tam zůstala s tetou Luckou a mezi tím jsme oloupaly čtyři brambory na knedlíky. Když se taťka vrátil, tak my už jsme je měli dávno rozšťouchané a dochucené.

Jakmile jsme to měli hotové, tak jsem šla na počítač. Nevím proč, ale fakt netuším, proč jsem si nevšimla mého nového morčátka, které mi táta přinesl. Má bílou a až čokoládovou srst a jmenuje se Hugo.

20

Neděle 3. 4. 2016

Je ráno a první co vidím, je Prdola se Sněženkou, jak tam ve svých klecích dělají nepořádek.

Když jsem se vzpamatovala, šla jsem za Luckou pomoci dodělat knedlíky.

Pak už jsem nemusela nic dělat, tak taťka navrhl, že se půjdeme projít na jeden kopeček. Cestou jsme nasbírali tolik ulit šneků, že se nám ani nevešly do kapsy. Doma jsem snědla oběd, a táta řekl, že mu teď volala jeho mladší setra a moje teta Lucinka, že bychom se mohli za nimi stavít a projít se k jednomu jezeru.

Cesta za tetou Lucinkou do Opavy trvala po nové cestě směrem jakoby do Bruntálu jen třicet minut. U nich doma nás přivítal jejich pejsek Tal a její přítel. Táta s Luckou si dali kafe a já vodu se šťávou. Dopili jsme, převlékli se a šli jsme na procházku k jezeru.

Nejkratší cesta vedla přes les a u stromu jsme našla střední sádrovec, protože se tam kdysi těžil.

Na jednom místě, kde už moc lidí nechodilo, jsem našla asi ten největší sádrovec na světě.

Měří třicet centimetrů na šířku a deset centimetrů na výšku.

Když jsem ho vytahovala, všimla jsem si něčeho, co bylo do poloviny zavrtané v písku.

Byla to říční škeble, ale byla docela malá.

Na druhém konci jezera rybařili rybáři a uprostřed byla dvě skoro dospělá labutí mláděta.

Cestou jsem našla ještě pár kamenů.

Romana Horáková

Člověk, kterého obdivuji

Pilný a cílevědomý

Člověk, kterého obdivuji, je pracovitý a šel si za svým snem. Jako malý trávil čas vyráběním všelijakých věcí, například luku, lyžoběžek a vždycky ho něco nového napadlo.

Byl pilný ve škole, a i když šikanován spolužáky, soustředěně se učil dál. Když vyrůstal, začal cvičit a s kamarády rád skákal parkour. V průběhu střední školy se začlenil do komunity Seberevolty a začal se cvičení věnovat na plno. Po maturitě se však s kamarádem pohádal a odešel do fitness centra UNA, kde ho začali brát jako člena rodiny.

Později tam začal pracovat a splnil si svůj sen. Jel do Prahy a udělal si certifikát. Pyšní se mu nad poličkou.

Všichni mu říkali, že se mu nepovede svým koníčkem žít. Já mu věřila a on svého cíle dosáhl. A za to svého bratra obdivuji. **Lucie Zedníková**

Moje maminka

Moji maminku obdivuji ze všeho nejvíc. Je to člověk, který si toho hodně prožil a nejen hezké věci, ale i nehezké. Narodila se s vrozenou vadou kyčle. Moje maminka neumí chodit tak dobře, jako ostatní lidé. Prošla si několika operacemi a stále se psychicky nezhroutila. Má maminka je někdy tvrdohlavá. Pořád něco musí dělat. Uklízet, vařit, žehlit a, samozřejmě, starat se o mě. A potom se diví, že ji bolí noha. A i když někdy dokáže být přísná, tak to myslí jenom dobře.

Mami, mám tě ráda.

Štěpánka Hilscherová

Můj malý bráška

Je to možná zvláštní a člověk by si řekl: „Proč píšu zrovna o něm?“ Ale obdivuju ho a nejen to, občas dokonce úplně valím oči. A je to můj mladší bratr Šimon, kterému jsou tři roky. Obdivuju každé malé dítě, které dokáže celý den běhat, skákat, křičet a všechno ostatní. Tolik energie by se hodilo snad všem. Děti dokáží říct vlastní názor na věc a situaci. Kolikrát je úplně nelogický, ale je to to, co si myslí malé děti. Co je na bratrovi zvláštní, je to, že ho skoro nikdy nic nebolí. Jednou se rozběhl a narazil do zdi hlavou. Byla to tak velká rána, až mě to bolelo za něj, ale nebrečel. Prostě se zvedl a šel dál. Takových případů je dost, ale když přijde na stříhání nehtů, tak začne rvát a panikařit. Nebojí se, to ani ne. Po tom, co si večer lehne, tak si klidně i pětkrát řekne o pití a pokaždé na jiný způsob. První, že chce, jak on to říká: „vodum šťavum“, nebo bublinky. Ve školce si v pohodě s jeho kamarádem stříhali vlasy. Vypadal pak strašně vtipně. Děti jsou hyperaktivní, neznají hranice, nebojí se a mají úžasnou fantazii. Obdivuju i víc lidí, než je on, ale přijde mi zvláštní obdivovat někoho v tomhle ohledu a proto jsem vybrala jeho.

Tereza Augustýnková

Moje sestra

Obdivuji svoji sestru Moniku. Každý den se musí učit 60 stránkové učivo a do toho ještě musí zvládat mě. Nemá to se mnou lehké. Občas do toho stíhá i pracovat. Život vnímá pozitivně, ale někdy má i chvíle pesimistické. O životě si myslí, že žijeme jen jednou a je třeba si ho užít. Je milá a přátelská (ale ne na mě). S lidmi jedná rozumně. Dokáže si prosadit svůj názor a nikdy se nevzdává.

Míša Bartošová

Moje internetová kamarádka

Tato osoba je velmi milá, starostlivá a uklidňující. Bydlí hrozně daleko ode mne, v Liberci v Tatobitech. Jmenuje se Natálie Bartejsová. Každý den si voláme na Skypu a hodně se spolu nasmějeme. Tyto prázdniny se chceme setkat na její narozeniny. Také si říkáme přezdívkami, například Natce říkám Kolášek a ona mně Kulíšek. I když jsem ji nepotkala naživo a setkáváme se jen přes internetové sítě, tak mám pocit, jako by jsem ji znala věky. Někdy si říkám, že nás bůh stvořil jako nejlepší kamarádky, protože jako sestry by nás jedna matka nezvládla. Ona je půlka mého stále bušícího srdce a nedokážu ji ztratit. A proto ji obdivuju, protože je přede mnou sama sebou, nestydí se za to.

23

Natálie Pospíšilová

Děda

Tento sloh píšu o mém dědovi, protože je skvělý člověk a má výborné vlastnosti. Například orientaci, vědomosti a spoustu dalších. Kdykoli se ho na něco zeptám, má vždy odpověď. Vystupuje sice někdy agresivně, ale potom se pokaždé omluví a to se u člověka cení. Když máme odlišné názory, prostě řekne „mně to nevadí, každý to může pochopit jinak.“ A přestože si prožil to, že ho vlastní otec vydědil, musel jít na vojnu, stále se usmívá. A mám ho z celého srdce ráda, takže pokud udělá nějakou tu chybu, tak mu to odpustím. Žádný člověk není dokonalý.

Zuzana Jouklová

Pád ze schodů na boardu

Jednoho dne jsem si vyrazila na penny board. A jak to dopadlo? To se dovíte, když budete dále číst!

Po pádu mi nikdo nepomohl

Tak jsem tak jela a jela a najednou bum a byla jsem na zemi. A letěla jsem ze schodů dolů, v ten moment jsem myslela, že nežiju. Ležela jsem na zemi asi deset až patnáct minut, všichni se na mě jen dívali, nikdo mi nepomohl. Bolela mě páteř, nemohla jsem se hýbat, tak jsem ležela a ležela. Nějak mě to pak přestalo bolet, tak jsem vstala a jela domů.

Jak jsem dorazila domů, řekla jsem všechno mamce a mamka na mě: „Běž si lehnout, kdyby něco, tak mě zavolej.“ Začala mě tak bolet hlava a bylo mi špatně, tak jsem se oblékla, šla do auta a jeli jsme do nemocnice. V tu chvíli jsem myslela, že to budu mít nějaké vážné, ale naštěstí ani moc ne.

Dojeli jsme do nemocnice a tam mi dělali rentgen, zad a hlavy. Doktoři mi řekli, že mám prasklou lebku a asi střední otřes mozku a že tam zůstanu na kontrolu. Dostala jsem do ruky žilku a šla jsem si lehnout.

24

Jak to chodí v nemocnici

První noc jsem vůbec nespala, bála jsem se, že se mi něco vážného stane, ale naštěstí ne. Na druhý den mě chtěli pustit domů, ale nějak to nevyšlo, bolela mě zas hlava. Pak před snídaní mi přivezli spolubydlící, měla to samé co já. Měli jsme zakázané televizi, mobil, notebook i počítač. Byla strašná nuda, nebylo tam co dělat.

O půl dvanácté jsme měli oběd, nikdo to tam nejedl, ani kdyby to chtěl sníst, nešlo to, bylo to tak hnusné. Po obědě jsme měli odpolední klid až do tří, tak jsem šla spát. Od tří byly návštěvy, rodiče tam mohli být už od rána. V šest jsme měli večeři, většinou jsme tam dostali nějaké pomazánky. Zas to nikdo nejedl, snídaně byly nejlepší. V devět jsme měli večeři, ale my s Anet jsme chodily tak spát tak v deset až jedenáct. Budíček jsme měli v 6:30, pak mi brali odběry a dali mi prášky.

Hurá, jedu domů!

O půl deváté ráno byla vizita. Tak jsem se dozvěděla, že jedu domů, byla jsem ten nejšťastnější člověk na světě. Hned jsem volala mamce a ta si pro mě za hodinu po

tom přijela. Přijela, já byla už sbalená, tak mamka podepsala propouštěcí zprávu a šla jsem domů.

Tereza Samešová

Youtubeři a jejich fanoušci

Určitě všichni znáte nějaké YouTubery či YouTuberky. A taky znáte ten pocit, když se strašně nudíte a nevíte, co máte dělat. Tak klasicky, sedneme k telefonu, tabletu či notebooku a najedeme na různé stránky. Jednou z těch stránek je YouTube. Všichni víme, jaká stránka to je, ale ti, co bydleli posledních pár let pod kamenem, tak máte prostě smůlu, já vám to vysvětlovat nebudu!

YouTubeři jsou lidé, kteří natáčejí videa na Youtube. Ale nejsou to obyčejná videa. Každé video má totiž svůj význam. Holky, které se rády malují, tak se určitě nebudou koukat na let's play, že jo? A kluci se určitě nebudou koukat, jak se holky malují. Každý má totiž rád jiný typ videa. Někdo rád let's play, DIY, vlogy a jiné. A hlavně jsou to lidi, kteří nás baví. Někdy se smějeme tak, že spadneme ze židle či z postele. A jestli jste vážně bydleli pár let pod kamenem, tak vám napíšu některé pro začátek.

25

GogomanTv

Smusa

HoggyCZ

Vadim

Fallenka

Shopaholic Nicol

Tak to by bylo všechno, na co jsem si vzpomněla.

Štěpánka Hilscherová

Zasnoubení aneb Není třeba ztrácet hlavu

"Vážně... Musíš mě někdy se svou angličtinářkou seznámit." řekl s úculem můj přítel Alexandr, pln značné nedočkavosti.

"Rozuměl by sis s ní." chytla jsem ho s úsměvem za ruku. Naše prsty se propletly a dlaně se přitiskly k sobě. Po dlouhém dni jsme vedle sebe jen tak leželi a koukali si navzájem do očí. Čas se schyloval ke třetí hodině ranní a my stále neusnuli. Očka se nám sice klížila, ale nemohli jsme na sebe přestat zamilovaně a přihloupě hledět.

Zničehonic sebou Alex cuknul a vyskočil na nohy. Vyklouzнул zpod přikrývky a rozhlížel se po pokoji.

Nechápavě jsem na něj mlčky zírala. Pozorovala jsem každý jeho sebemenší pohyb a čekala, co udělá. On přešel ke svému stolku se zásuvkami. Jednu z nich otevřel a rukou v ní šátral.

Naklonila jsem hlavu a stále ho zaujatě pozorovala.

"Em... Můžu se zeptat? Copak děláš?" zmateně jsem se zachichtala. On neodpověděl. Zavřel zásuvku a přešel zpátky ke mně. Všimla jsem si, že něco skrývá ve své levé dlani. S tázavě zkřiveným obočím jsem na něj dál koukala.

26

V tom mě chytil za ruku a vybídl mě, abych vylezla z postele a postavila se. Přicupitala jsem tedy k němu a stále se nepouštěla jeho dlaně. V tu chvíli si kleknul na koleno a pohlédl mi do očí. Cítila jsem, jak se mi zrychlil dech, bylo to poměrně znepokojivé. Stále mi nebylo jasné, o co se jedná.

Alex se zhluboka nadechl a otevřel pusku: „Vím, že jsi ta, se kterou bych chtěl být navždy...“ začal nejistým a tichým tónem. Pohled měl roztěkaný a nervózní. Se zatajeným dechem jsem ho tedy mlčky vnímala.

„Takže... chtěla bys být má?“ usmál se na mě a mou ruku si přitáhnul blíž k sobě. Zničehonic jsem spatřila cosi blyštivého v jeho dlani. Věc se stříbrně zaleskla. Než jsem se nadála, spatřila jsem prsten na své levé ruce. Lehce mě studil na prsteníčku.

Překvapeně jsem vydechla a hned se začala přihloupě culit. Střídavě jsem koukala na zasnubní prstýnek a na milou Alexovu tvář. Přitáhla jsem si svého přítele k sobě a pevně ho objala. Horlivě jsem se k němu mazlila a spokojeně se smála. On dělal totéž a byl potěšen, z mé reakce. Nikdy jsem nezažila příjemnější pocit, než tu být s ním při vědomí, že jsem jeho snoubenka.

Alex se tedy nikdy nedočkal mé slovní odpovědi. Jen láskyplného a nekontrolovatelně zbrklého objetí, které snad mluvilo za vše. **Nikola Nyklová**

Dopis sama sobě

Milá Štěpánko,
já jsem Tvoje starší já. Chtěla bych Tě informovat o Tvoji budoucnosti.

Můj opravdový život začal až po té, když jsem skončila základní školu. Rozhodovala jsem se mezi zdravotní školou a uměleckou. Nakonec mi všichni radili, abych šla na zdravotní, tak jsem poslechla.

První dva měsíce byly v pohodě, ale potom nastal horor. Potkala jsem svoji bývalou kamarádku. Byla úplně jiná, obtěžovala mě, pomlouvala atd. Tak jsem po čase odešla a zkusila jsem hereckou školu. Tam se mi dařilo a říkali, že jsem talent, no, vlastně už od dětství mi paní učitelka říkala, že mám talent.

Nakonec jsem hrála v Ulici, to je boží! Tam jsem potkala svého manžela, Dalibora Váňu. Po dvou letech chození jsme se vzali a pár měsíců po té se nám narodila dvojčátka Petra a Blanka. Všichni se věnujeme herecké kariéře, hrajeme rodinku. Ve kterém seriálu? To Ti neřeknu, na to si musíš počkat těch pár let.

Myslím, že jsem Ti prozradila už dost a nikomu to neříkej, bude to naše tajemství.

S pozdravem Štěpánka, Dalibor, Petra a Blanka.

P.S.: Měj se hezky a užívej života.

Štěpánka Rohelová

Školní předměty hovoří

Znova, znova a znova. Každý den, každou hodinu a minutu, se se mnou děje to samé. Nemůžu to vystát. Mám tak nudný život. Bez smyslu, bez náplně. Kdybych alespoň patřila jinému majiteli. Ale tohle bezhlavé a tupé dítě je skutečně k zbláznění. Nemyslí. Nemá vlastní nápady, myšlenky. Dělá jen to, co mu diktují ostatní. Píše jen to, co mu diktují ostatní. A ještě k tomu s chybami. Jak odporný a nepříjemný pocit mnou projde, když se stanu spolupachatelem tak příšerného zločinu, jako je nedodržení gramatiky. Někdy si říkám, že by můj vlastník měl opravdu dostávat hodiny doučování z českého jazyka.

Najednou mě z hlubokého přemýšlení vytrhly vlhké a ušmudlané prsty dítěte, kterému jsem patřila. Ledabyle mě popadly a poté přitiskly k listu prázdného papíru. Nechala jsem za sebou dlouhý inkoustový šrám. Byl kostrbatý a nepravidelný. Bože, jak ráda bych tohohle nevzdělaného chlapce naučila správně psát.

Dítě se mnou ještě chvíli drásalo nespisovné výrazy do jakéhosi dosti skrčeného sešitu. Pomalu na mě padala únava. Hrotem jsem tančila po povrchu, bez jediného zastavení. Bylo to tak vyčerpávající. Psát dál a dál. Bez jediné přestávky a ani si nezvolit, jakou stopu za sebou zanechat. Tak nespravedlivé.

Tahle práce mě tolik nebavila... Vědomí, že můj majitel udělá snad v každém slově chybu a za žádnou z vět nepřipíše ani patřičné znaménko, mi doslova otravovalo mysl. Myslela jsem, že bych se měla vždy ke svým povinnostem s chutí hrnout. Ale bylo to právě naopak. Nenáviděla jsem, když ten kluk páchal tolik chyb. A to s mou pomocí. To na tom bylo nejhorší. Nechtěla jsem být součástí něčeho nevydařeného. Přeci... já jsem stvořena proto, psát diktáty bez jediné chyby. Toužím o tom psát básně a povídky. Ale kdo by mě potřeboval k něčemu takovému. Dnes takové jako já nahradí čímsi elektronickým a já a můj druh je pak úplně k ničemu. Tak hrozný pocit, dělat chyby, a nemoci je pak napravit. Nechci být taková. (propiska)

Nikola Nyklová

ŠKOLA DOBRA A ZLA

Soman Chainani

Tato knížka pojednává o dívce jménem Sofie, která celý život čeká, než ji unesou. Než ji unese školník ze školy dobra a zla a začne nový život jako princezna. Když nastane ten pravý večer a školník ji unese z její vesnice, tak s sebou taky vezme její kamarádku Agátu, která je hodně odlišná od Sofie. Agáta nosí černé oblečení, nemá ráda princezny a žije v domku na hřbitově. Sofie se tak těšila, až se dostane do školy dobra, ale stane se něco, co sama nečekala. Skončí ve škole zla a Agáta zase ve škole dobra. Obě dívky se rozhodnout najít školníka, aby vyslyšel jejich přání, ale každá z nich bude mít jiné. Agáta se bude chtít se Sofií vrátit domů a Sofie bude chtít požádat školníka, aby ji dal do školy dobra a stala se princeznou. Školník však Sofiino přání odmítne a tak se Sofie přikloní na stranu Agátina přání a to vrátit se spolu zpátky domů. Školník jim dá však hádanku. Uhodnou ji? Vráť se domů? Naskytnou se potíže? Bude mít jejich pohádka šťastný konec?

29

Tuto knížku doporučuji přečíst. Je napínavá a skvělá. Když ji začnete číst, tak vás vtáhne do děje kouzelného světa a společně se Sofií a Agátou poznáte svět, o kterém se vám ani nezdá.

POKRAČOVÁNÍ:

2. díl Škola dobra a zla: Svět bez princů

NOVĚ: 3. díl Škola dobra zla: Poslední navěky

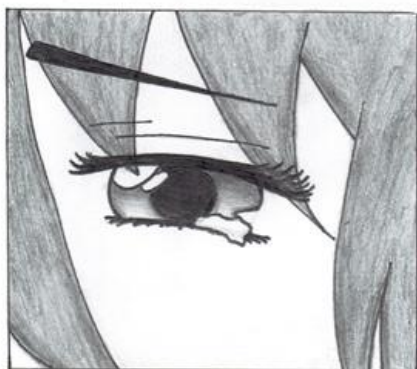
Jana Friedrichová

Milí čtenáři,

tvůrkyně následujícího komiksu a naše bývalá šéfredaktorka Nikola Nyklová na konci minulého školního roku již nestihla dále pokračovat. Díky tomu je tady možnost pro vás. Kdo by se chtěl inspirovat Nikoliným příběhem, může zkusit v něm pokračovat, nebo může vymyslet komiks úplně nový.

Redakce

Nechci
tu
dál být.

NO NE, NĚJAK SI
NÁM ZTRATIL BARVU.

Naše škola, foceno 6. 12. 2016

Redakce